

Верыць у сілу каханьня

Сённяя да ўвагі чытача — паэзія расійскіх аўтараў Веранікі Тушновай і Сяргея Главюка, пераствораная па-беларуску айчыннымі літаратарамі. Тонкая інтымная лірыка, настраёвыя замалёўкі, пейзажныя матывы — тое, што натхняе на высокія ноты духоўнасці, шчырасці, спагады.

Вераніка ТУШНОВА

* * *

Я стаю, адчынены дзверы.
Развітанне. Сыходжу ў цішы.
Ні ў што я ўжо больш не веру,
а ўсё роўна прашу — пішы!
Каб познім жалем змяты пад маскаю
твар не хаваць — цяпер
напішы мне ліст, калі ласка,
на тысячу год наперад.
А не наперад — дык за тое, што праміне,
і за спачын душы,
напішы прыгожае пра мяне.
Я памерла ўжо. Напішы!

* * *

Ты не гаруй пра мяне,
не стагні, —

табе, а не мне
дажываць у хлусні,
ці ж мне загадаюць:
— Маўчы!
Усміхайся! —
калі хоць крыкам крычы.
Да самага скону не трэба мне
думаць — так,
а казаць — не.
Я жыву ў ладзе з сабой,
як на далоні ўвесь мой боль,
як на далоні жыццё маё,
вось яна я —
якая ні ёсць!
Мне цяжка,
бываю і я ў журбе,
але ж не мяне пашкадуі —
сябе.

* * *

Ніколі такімі далёкімі не былі,
але ж мае крыўды — у выгнанне,

і што б мне насуперак не плялі —
веру ў сілу каханьня.
О, не, не ў камення мёртвага сілу —
у сілу живуую ствала...
І вось сціраю парэшткі пылу
з паліц тваіх і стала.
Лапшчу, гладжу жывой рукою
тугія карэньчыкі кніг,
і ў тысячны раз знайду супакой,
ад тугі сыходзячы ў іх.
Асобны рахунак расстайных нягод,
як у баі, на вайне:
дзень за месяц, месяц за год...
За гэта даруюць мне.

* * *

Вось і час развітаньня
ля апошняй мяжы...
Можа, з новым каханнем
ты наважышся жыць.
Можа, райскім спакоем
адорыць яна...
Папрашу пра адно я —
ты мяне ўспамінай.
Калі раптам пад крокамі
хрусне ранішні лёд,
калі там пад аблокамі
прагрыміць самалёт,
адштурхне абыякава
вецер хмары ўбок,
ды ад суму сабака
заскуголіць у змрок,
калі лісце кружыцца,
калі сціх лістапад
і ўначы аканіцы
загрукочуць не ў лад,
калі ранкам бялюткім
певень дзесь запяе —
ты згадай мае рукі,
слёзы, вершы мае...
Выціраць не старайся

нават з сэрца сляды.
Не спрабуі,
не змагайся —
я паўсюль, я заўжды!

* * *

Ад самоты аж сэрца плача,
але ўсмішка — мой шчыт ад ран.
Я кахаю
і гэта значыць —
я жадаю табе добра.

Гэта значыць, мая ты ўцеха,
што не трэба казаць ці ехаць,
і не трэба смутку і жалю,
і не трэба жыць у трывозе,
і не трэба, каб у дарозе
дзесь світанкі мы сустракалі.

Вось і старасць ужо маячыць,
не пра тое мроіць пара...
Я кахаю
і гэта значыць —
я жадаю табе добра.

Значыць —
як мне цябе пакінуць,
як жа памяць мне з сэрца выняць,
як не грэць тваіх рук азяблых
з ношай, што анішто не ўзняў бы?

Хто ж падкажа, мая ты ўцеха,
трэба ехаць,
не трэба ехаць,
на якіх спыняцца шляхах?
Нам ніхто пра гэта не скажа,
і ніхто той шлях не пакажа,
і ніхто вузла не развяжа...
Хто сказаў, што лёгка кахаць?

Пераклад з рускай
Яўгена СКІБСКАГА

* * *

Трымценне сэрцайка майго,
цяпло даверлівага цела...
Узяў як мала ты з таго,
што я аддаць табе хацела.

А ёсць тугі дурман салодкі
і горкі пах чаромхі звялай,
палёт птушынага кагалу
вакол знікаючых аблокаў.

Ёсць шэпт ракі распавядальны
і гоман галькі берагоў,
картавы,
неперакладальны
ні на адну з вядомых моў.

Павольнага заходу меднасць
і танец лісця на дварэ...
Які ж багаты ты, напэўна,
што анічога не бярэш.